

Arrest

nr. 349 110 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 maart 2010 België binnen en verzoekt op 10 juli 2020 om internationale bescherming. Op 30 november 2020 laat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weten dat verzoeker wordt geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming omdat hij binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproeping om zich op 7 oktober 2020 aan te bieden.

1.2. Op 30 november 2020 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 20 maart 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat de adjunct-commissaris op 29 april 2024 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, neemt hij op 14 juni 2024 een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arrest met nr. 325 165 van 16 april 2025 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 8 mei 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/06/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 16/04/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 25/11/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/03/2024) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/03/2024) dat twee zussen en een broer in België verblijven. We wijzen er op dat allen niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het

*adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Servië. Hij is een etnisch Rom en afkomstig uit Mladenovac.

Verzoeker reisde in 2010, samen met zijn familie, naar België toe. Door de ouders van de verzoekende partij werd toen een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 5 maart 2010, maar dit verzoek werd geweigerd. Na een afreis naar Duitsland, keerden zij terug naar Servië toe rond 2016-2017.

Verzoeker reisde vervolgens opnieuw naar België toe met zijn familie in oktober 2018. Door de ouders van de verzoekende partij werd een tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend. Nadat de ouders van de verzoekende partij een negatieve beslissing hebben ontvangen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, diende verzoeker zelf een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 10 juli 2020. Verzoeker wachtte zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet af en vertrok hierop naar Duitsland toe. Rond 2021 reisde verzoeker opnieuw naar Servië af.

Verzoeker reisde vervolgens opnieuw naar België toe op 25 november 2022. Ook zijn broer en twee zussen verblijven in België.

Verzoeker diende zijn (tweede) verzoek tot internationale bescherming in op 20 maart 2024, waarna het dossier op 24 april 2024 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 6 juni 2024. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 14 juni 2024 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd en dit verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard.

Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Kosovo heeft verlaten en de langdurige perioden dat hij in het buitenland (België en Duitsland) vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Kosovo definitief op 25 november 2022. Hij integreerde zich en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Bij een terugkeer naar Kosovo vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Kosovo. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Kosovo zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Er is voor verzoeker geen perspectief op verbetering. Hij verliet net hierom Kosovo reeds, op zoek naar een stabiel leven dat hij thans gevonden heeft. Deze stabiliteit zou worden doorbroken bij een terugkeer naar Kosovo.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft dan ook als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Kosovo).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Kosovo ("nationaliteit: Kosovo") en dit binnen een termijn van 6 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Servië. Hij is een etnisch Rom en afkomstig uit Mladenovac.

Verzoeker reisde in 2010, samen met zijn familie, naar België toe. Door de ouders van de verzoekende partij werd toen een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 5 maart 2010, maar dit verzoek werd geweigerd. Na een afreis naar Duitsland, keerden zij terug naar Servië toe rond 2016-2017.

Verzoeker reisde vervolgens opnieuw naar België toe met zijn familie in oktober 2018. Door de ouders van de verzoekende partij werd een tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend. Nadat de ouders van de verzoekende partij een negatieve beslissing hebben ontvangen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, diende verzoeker zelf een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 10 juli 2020. Verzoeker wachtte zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet af en vertrok hierop naar Duitsland toe. Rond 2021 reisde verzoeker opnieuw naar Servië af.

Verzoeker reisde vervolgens opnieuw naar België toe op 25 november 2022. Ook zijn broer en twee zussen verblijven in België.

Verzoeker diende zijn (tweede) verzoek tot internationale bescherming in op 20 maart 2024, waarna het dossier op 24 april 2024 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 6 juni 2024. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 14 juni 2024 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd en dit verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard.

Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Kosovo heeft verlaten en de langdurige perioden dat hij in het buitenland (België en Duitsland) vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Kosovo definitief op 25 november 2022. Hij integreerde zich en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Bij een terugkeer naar Kosovo vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Kosovo. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Kosovo zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Er is voor verzoeker geen perspectief op verbetering. Hij verliet net hierom Kosovo reeds, op zoek naar een stabiel leven dat hij thans gevonden heeft. Deze stabiliteit zou worden doorbroken bij een terugkeer naar Kosovo.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand

van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

3. De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

4. Bovendien kan omwille van die wapengelijkheid door een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van bovenvermelde elementen na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen dertig dagen het grondgebied te verlaten omdat zijn verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal op 17 juni 2024 als kennelijk ongegrond werd beschouwd en het beroep tegen deze beslissing door de Raad op 16 april 2025 werd verworpen en omdat hij op 25 november 2022 het land binnenkwam en nog steeds op het grondgebied verblijft, zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er gemotiveerd dat verzoeker verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere Lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben, dat de twee zussen en de broer van verzoeker die in België verblijven niet tot de gezinskern van verzoeker behoren en dat er geen medische elementen in het dossier zijn en er geen medische attesten werden voorgelegd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing geen blijk geven dat verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij stelt dat hij door zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt *“buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*, en hekelt dat hierover geen enkel motief terug te vinden is in de bestreden beslissing. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker deze problemen reeds heeft aangehaald in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en dat in het arrest van de Raad met nr. 325 165 van 16 april 2025, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, reeds werd geoordeeld dat verzoeker volledig nalaat om het risico op verregaande materiële deprivatie op een concrete en overtuigende wijze aan te tonen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker toont niet aan – waarom in de bestreden beslissing niet kon worden volstaan met een verwijzing naar het arrest van de Raad met nr. 325 165 van 16 april 2025 en welk belang verzoeker erbij zou hebben dat deze motieven bijkomend zouden worden opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij *“door de zeer lange duurtijd dat hij Kosovo heeft verlaten en de langdurige perioden dat hij in het buitenland (België en Duitsland) vervreemd (is) geraakt van zijn land van herkomst”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker dit element in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment had ingeroepen als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Servië. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwachten dat hierover in de bestreden beslissing zou worden gemotiveerd.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 6, § 5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur waaruit blijkt dat *“het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, (...) een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan (heeft) om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing”*, terwijl de beroepstermijn voor het indienen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing eveneens dertig dagen is. Hij meent dat dit het mogelijk maakt dat de beroepstermijn van een verzoeker *de facto* wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit de voormelde bepaling zonder gevolg verstrijkt. Vooreerst merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker door

verwerende partij zou zijn verhinderd geweest om het administratief dossier in te zien en/of om een kopie te verkrijgen van de stukken in het administratief dossier. Verzoeker voert dit ook niet aan in het verzoekschrift. Uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur blijkt voorts dat grieven onder de geëigende procedure dienen te worden gericht tot de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. De Raad is bijgevolg hoe dan ook niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de 'openbaarheidsprocedure' volledig los staat van de huidige beroepsprocedure bij de Raad. Verzoeker kan zijn rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier laten gelden via de wettelijk voorziene procedure. De Raad merkt nog op dat verzoeker ook niet aantoont welke informatie hij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn situatie, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, die verzoekster verplicht om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tot gevolg heeft dat verzoekster zich naar Servië dient te begeven, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat hij door zijn persoonlijke situatie dreigt buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, zonder deze bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakte van dit risico overigens ook gewag in het kader van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming en de Raad oordeelde daarover in zijn arrest met nr. 325 165 van 16 april 2025 dat het aan verzoeker toekomt om het risico op verregaande materiële deprivatie op een concrete en overtuigende wijze aan te tonen, maar dat verzoeker dit volledig nalaat. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

Ook door verder nog louter te stellen dat hij "*door de zeer lange duurtijd dat hij Kosovo heeft verlaten en de langdurige perioden dat hij in het buitenland (België en Duitsland) vervreemd (is) geraakt van zijn land van herkomst*", zonder deze bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan

foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakte van deze problematiek overigens ook geen gewag in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere Lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Hij betwist evenmin dat zijn twee zussen en zijn broer die in België verblijven niet tot zijn gezinskern behoren.

Wat zijn privéleven betreft, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij Kosovo definitief verliet op 25 november 2022 en dat hij zich integreerde en op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan kon opbouwen. Hij laat evenwel na *in concreto* te verduidelijken waaruit deze integratie en dit stabiel leven bestaat, laat staan dat hij dit staft en aan toont dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus toont verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Bij gebrek aan een beschermingswaardig privéleven of familie- en gezinsleven, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging om na te gaan of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op verzoekers privéleven of familie- en gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere Lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben, dat de twee zussen en de broer van verzoeker die in België verblijven niet tot de gezinskern van verzoeker behoren en dat er geen medische elementen in het dossier zijn en geen medische attesten werden voorgelegd.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn *“persoonlijke situatie”* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de lange duur van het verblijf en de integratie van verzoeker in België en de lange afwezigheid van verzoeker uit Servië en de daarmee gepaard gaande vervreemding verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN